

staar 4,800 Kr. og ikke 9,600 Kr. Thi selv om Tallet er galt efter det ærede Medlems Mening, kunde det dog ikke gøre et Forslag umuligt eller dødsdømmet det, at et Tal skal forandres i det. Men vi have fuldstændig vel overvejet, hvorfor vi have sat den nævnte Grænse. Vi have villet, at Arbejderne i de farlige Industrier skulde have omtrent Halvdelen af deres Risiko godtgjort, medens de selv bære den anden Halvdel, og det have vi ganske naturligt gjort. Naar der nemlig foreligger en Skyld fra en eller anden Side, naar Arbejderen selv ved en særlig grov Stødesløshed har forvoldt sin Ulykke, faar han efter Lovslaget intet, og naar Arbejdsgiveren ved en grov Stødesløshed eller Undladelse har voldt, at Arbejderen er kommen til Skade eller omkommen, da har Arbejderen efter vort Lovforslag sit Krav i Genhold til den almindelige Lovgivning paa fuld Erstatning, som altsaa bliver fastsat til den fulde Værdi af den for Arbejderen ved Ulykken tabte Arbejdssevne. Mellem disse to Yderpunkter ligger alt det, som maa kaldes hændelige Stader, hvor hverken den ene eller den anden har tilregnelig Skyld; for disse Ulykkers Vedkommende er det — for Resten i Analogi med anden Lovgivning — at foreslaa, at hver af Parterne bærer Halvdelen. Nu have vi altsaa her udsondret de Driftsulykker, som hverken skyldes Arbejdernes egen Forsømmelse eller Arbejdsgiverenes, og vi have sagt, at i disse Tilfælde skulde Arbejderne ikke bære Følgerne som hidtil helt, og vi have nærmere fastsat, hvorledes Industrien der skal bære den ene Part af Risikoen; efter denne Betragtning ere de Forslag og de Beløb fremkomne, som vi her have opstillet. Efter hvad jeg har udviklet under den forrige Forhandling om denne Sag, kommer Arbejdernes Andel paa det nærmeste til at svare til Halvdelen af Risikoen, og naar man netop har haft til Hensigt, at der fra den anden Side skal hedes det halve af Erstatningen, kan det ærede Medlem for Hørsens ikke med Rette bebrejde os, at vi ikke hede det hele. Det ærede Medlem for Fredensborg vil dog vist indrømme, at det er en ganske betydelig Selvhjælp, naar der over for Kravet til Arbejdsgiverne forlanges af Arbejderne, at de skulde betale 13 Ugers Sygeforsikring, og desuden nøjes med at faa halvt saa stort et Beløb som det, der udfordres for under alle Omstændigheder at leve for Resten af Livet som Livrentenlyder. Der er fra et Par Sider blevet talt om Samsfundets Forpligtelser over for tilstadedekomne. Jeg vil derfor gøre ærede Medlemmer opmærksomme paa,

hvad man ikke maa overse, at dette Lovforslag, som Udvalget har fremsat, og som er til Behandling her, aldeles ikke ophæver Samsfundets Forpligtelse over for tilstadedekomne, heller ikke for de Personer, som indbefattes under Lovforslaget. Alle Ulykkestilfælde uden for Arbejdet, Ulykkestilfælde ved højere Magt, ved Voldsomheder, Forsvælgelser, grov Uagtsomhed, Forsømmelser o. s. v., fort sagt, alle Ulykkestilfælde, som ikke ere umiddelbare Driftsulykker af hændelig Natur, de forblive hos Samsfundet til Byrde for dette. Kun de hændelige Driftsulykker i saadanne Virksomheder, der have en paavisselig Fare, lægger Lovslaget over paa Erhvervet, tager dem altsaa bort fra Samsfundets direkte Forsørgelsespligt, medens det ærede Medlem for Hørsens vil have, at vi skulde tage dem bort fra Erhvervet og lægge dem over paa ny paa Samsfundet. Forstøtten er, at Samsfundet skal væsentlig bære de hændelige Ulykkestilfælde, hvor der ikke har været særlig paavisselige Grunde til at henvise dem til Industriens Forsørgelse, hvortil vi om de Ulykkestilfælde, om hvilke vi maa sige, at de ere indtrufne i Virksomheder med paavisselig Fare — altsaa Ulykkestilfælde, der paa en direkte Maade skrives sig fra den farlige Bedrift, hvori de indtræffe — sige: dem maa I beholde selv og i Forening med Ederes Arbejdere. Alle andre Ulykkestilfælde i Ederes Bedrift bæres af Samsfundet og bliver Genstand for offentlig Hjælp, ligesom i alle andre Tilfælde, hvor det offentlige Hjælp kræves. Det er en Omstændighed, som ikke maa overses, at vi ikke tage nogen Byrde bort fra Samsfundet, som det med Rette tilkommer Samsfundet at bære, og lægge det over paa Industrien, men vi have kun taget bort, hvad Industrien direkte har lagt over paa Samsfundet, og ført det hen, hvor det i Virkeligheden bør være, nemlig paa de Industrivedrifter, hvor der erfaringsmæssig er Fare til Stede. — Det ærede Medlem for Fredensborg (S. Hage) talte ogsaa i For om det patriarkalske Forhold mellem Arbejdere og Arbejdsgivere. Jeg tror ikke, der er et patriarkalsk Forhold mellem Arbejdsgivere og Arbejdere i Industrien, og jeg tror heller ikke, man skal arbejde hen til at skaffe et saadant Forhold til Veje for det første, fordi det vil mislykkes, og for det andet, fordi Forholdet er et forretningsmæssigt, et fidejndret Forhold, efter min Mening. Dette Lovforslag er afpasset derfor, idet det giver Arbejderne en Tilfælsing med Arbejdsgiverne i den Henseende. Der er her ikke Tale om noget patriarkalsk Forhold, saaledes at Arbejdsgiveren hjælper Arbejderen og forærer ham noget, naar han